

Pavučina

V pavučině pavouk sedí,
osmi očima na tebe hledí,
osmi nohama si podupává,
pochybnosti v tobě rozdmýchává.

Pavouk je prý nositelem štěstí,
nejsou to však pouhé zvěsti?
Vždyť přece sprádká dlouhou nit,
ze které se stane síť.

Zachytává do své sítě zlo?
Nebo štěstí, které ti uteklo?
Je to přece zvláštní pocit,
když se před tebou pavouk ocit.

Jako moucha v pavoučí síti,
přesně tak se právě cítí
tvá duše – jako prasklá struna,
smutku a bezbrannosti plná.

Křišťálové slzy na líci,
dechem se ňadra chvějící,
vzlyky a smutek v sobě tajíš,
najevo se je dát bojíš.

Sněženka a bledule

Na louce poslední stopy sněhu,
ve vzduchu je cítit jaro vlahé,
sněženka bílá nadějí a něhu
přináší po dlouhé zimě tuhé.

Kámoška bledule vedle ní,
společně na louce si kvetou,
vědí, že si tato kvítka první
běžně lidé pletou.

Obě jarní, obě bílé,
rostouce si v zástupech,
obě něžné, roztomilé,
kvetou ještě v zimních dnech.